

Bankovní záruka

Určuje-li ustanovení § 316 odst. 1 obch. zák., že banka ručí za splnění zajištěného závazku do výše částky a za podmínek stanovených v záruční listině, je pro posouzení, zda věřitel má právo na plnění ze záruky, tedy zda splnil podmínky pro plnění z bankovní záruky, nutno vycházet pouze ze záruční listiny.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 4752/2014, ze dne 31.8.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně PRAGOINTER - OCEL s. r. o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. M.B., advokátem se sídlem v P., proti žalované UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., se sídlem v P., o zaplacení částky 88 511,76 EUR s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Cm 49/2012, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 2. 2014, č. j. 8 Cmo 192/2013-76, tak, že dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 2. 2014, č. j. 8 Cmo 192/2013-76, v části směřující proti výroku, jímž byl změněn rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013, č. j. 46 Cm 49/2012-46, ve věci samé, se zamítá; ve zbytku se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

V řízení zahájeném 25. 4. 2012 se žalobkyně domáhala zaplacení žalované částky z titulu plnění ze dvou bankovních záruk vystavených žalovanou ve prospěch žalobkyně.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 3. 2013, č. j. 46 Cm 49/2012-46, uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 88 511,76 EUR se 7,75% úrokem z prodlení od 28. 12. 2011 do zaplacení (výrok I.) a na nákladech řízení částku 209 396,60 Kč (výrok II.).

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalovaná vystavila 21. 9. 2011 z příkazu svého klienta společnosti OKZ HOLDING a. s. (dále též jen „dlužník“ nebo „klient“) jako kupující ve prospěch žalobkyně jako prodávající ve vztahu z kupní smlouvy platební bankovní záruku č. 460291311861, v níž se zavázala zaplatit žalobkyni na jí uvedený účet částky až do celkové výše 68 087,38 EUR, a to bez zkoumání souvisejícího právního vztahu a bez jakýchkoliv námitek tohoto vztahu se týkajících, s tím, že výplatu provede bez zbytečného odkladu po obdržení první písemné výzvy, ve které žalobkyně prohlásí, že klientovi dodala zboží v souladu s objednávkou č. 72111393 a/nebo 72111394 ze dne 31. 8. 2011 a potvrzením objednávky č. 72111393 a/nebo 72111394 ze dne 6. 9. 2011 a že klient banky nesplnil své splatné platební závazky v souvislosti s dodávkou zboží, a to ve výši částky, kterou žalobkyně požaduje z bankovní záruky vyplatit (dále jen „první bankovní záruka“). Záruka byla vystavena do 25. 11. 2011 včetně, v tento den nejpozději musela být doručena výzva, a to způsobem a na adresy uvedené v záruční listině s písemným potvrzením banky žalobkyně, že výzvu podepsala osoba oprávněná jednat jménem žalobkyně a že její podpis je pravý.

Žalobkyně vyzvala žalovanou k plnění z první bankovní záruky výzvou z 25. 11. 2011, v níž uvedla, že v souladu s objednávkami klienta č. 72111393 a 72111394 z 31. 8. 2011 a potvrzením objednávek č. 72111393 a 72111394 žalobkyni z 6. 9. 2011 dodala dlužníkovi objednané nerezové plechy válcované za studena a nerezové tyče stříhané ze sviteků s tím, že zboží bylo fakturováno fakturami č. 1109041 (na 63 465,36 EUR) a č. 1109042 (na 3 250,80 EUR), avšak dlužník oba výše uvedené platební závazky vůči žalobkyni nesplnil. Žádá proto o výplatu celkové částky odpovídající hodnotě obou

dodávek, tj. 66 716,16 EUR. Výzvu podepsal Ing. F. D., jednatel žalobkyně, jeho podpis potvrdila banka žalobkyně. Dopisem z 28. 11. 2011 žalovaná pouze oznámila žalobkyni, že 25. 11. 2011 obdržela požadavek na výplatu bankovní záruky, aniž by dopis obsahoval výtku týkající se výzvy. Dopisem z 2. 12. 2011 sdělila žalovaná žalobkyni, že z příkazu klienta provádí změnu u této bankovní záruky prodloužením její platnosti do 20. 12. 2011.

Výzvou z 20. 12. 2011, podanou osobně u žalované, vyzvala žalobkyně žalovanou opět k plnění z první bankovní záruky, text výzvy byl shodný s výzvou z 25. 11. 2011. Dopisem z 21. 12. 2011 sdělila žalovaná žalobkyni, že obdržela další požadavek na výplatu z první bankovní záruky a že vzhledem k formálním nedostatkům obou požadavků na výplatu tato uplatnění odmítá. Následně přípisem z 24. 1. 2012 žalovaná sdělila, že na první výzvu z 25. 11. 2011 neplnila, neboť bylo telefonicky dohodnuto, že s ohledem na prodloužení záruky výplata není požadována a že zároveň tato výzva měla nedostatky, pro které by výplata byla odmítnuta. Ke druhé výzvě žalovaná sdělila, že byla odmítnuta pro formální nedostatky spočívající v tom, že prohlášení není v souladu s textem záruční listiny a podpisy na prohlášení nebyly ověřeny v souladu s textem záruční listiny, přičemž není povinností banky důvod odmítnutí sdělovat.

Z příkazu svého klienta žalovaná vystavila 2. 12. 2011 platební bankovní záruku č. 460291312293, v níž se zavázala zaplatit žalobkyni na jí uvedený účet částky až do celkové výše 21 795,60 EUR, a to bez zkoumání souvisejícího právního vztahu a bez jakýchkoliv námitek tohoto vztahu se týkajících, s tím, že výplatu provede bez zbytečného odkladu po obdržení první písemné výzvy, ve které žalobkyně prohlásí, že klientovi dodala zboží v souladu s objednávkou č. 72111526 ze dne 29. 9. 2011 a potvrzením objednávky č. 72111526 ze dne 30. 9. 2011 a že klient nesplnil své splatné platební závazky v souvislosti s dodávkou zboží, a to ve výši částky, kterou žalobkyně požaduje vyplatit z bankovní záruky (dále jen „druhá bankovní záruka“). Záruka byla vystavena do 20. 12. 2011 včetně, podmínky doručení výzvy k plnění a podepsání osobou oprávněnou jednat jménem žalobkyně byly dohodnuty shodně jako u první bankovní záruky.

Žalobkyně vyzvala žalovanou k plnění z druhé bankovní záruky výzvou z 20. 12. 2011, v níž uvedla, že v souladu s objednávkou klienta č. 72111526 z 29. 9. 2011 a potvrzením objednávky č. 72111526 z 30. 9. 2011 dodala klientovi objednané nerezové plechy válcované za tepla, zboží bylo fakturováno fakturou č. 1110009 (na 21 795,60 EUR), avšak klient svůj výše uvedený platební závazek vůči žalobkyni nesplnil. Žádá proto o výplatu částky odpovídající hodnotě dodávky, tj. 21 795,60 EUR. Výzvu podepsal Ing. F. D., jednatel žalobkyně, jeho podpis ověřila banka žalobkyně. Přípisem z 9. 1. 2012 žalobkyně vyzvala žalovanou k úhradě dlužné částky z této záruky, v dopise žalobkyně zmínila odmítnutí plnění z druhé bankovní záruky z 21. 12. 2011, které však soudu předloženo nebylo, a uvedla, že považuje námítky žalované za nedůvodné, nekonkrétní a trvá na plnění.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná převzala podle ustanovení § 313 a násl. zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“), písemnými prohlášeními z 21. 9. 2011 a z 2. 12. 2011 bankovní záruky, v nichž se zavázala, že uspokojí žalobkyni jako věřitelku ze závazkového vztahu z kupní smlouvy uzavřené se společností OKZ HOLDING a. s. na dodávku nerezových plechů a tyčí až do celkové výše 68 087,38 EUR a 21 795,60 EUR, bez zkoumání souvisejícího právního vztahu a bez jakýchkoliv námitek tohoto vztahu se týkajících, s tím, že výplatu provede bez zbytečného odkladu po obdržení první písemné výzvy. Žalovaná byla povinna plnit z první bankovní záruky již na základě výzvy z 25. 11. 2011, protože šlo o řádnou výzvu k plnění. Žalovaná neplnila a ani v obvyklé lhůtě 7 dnů podle mezinárodních standardů nesdělila, že plnění odmítá a z jakých důvodů. Reagovala-li na první výzvu k plnění prodloužením první bankovní záruky do 20. 12. 2011, nemá prodloužení žádný důsledek na povinnost plnit, pokud plnění formálně, v předepsané písemné formě, neodmítla. První sdělení stále ještě nedostatečně specifikovaných nedostatků výzev uvedla žalovaná v přípise z 24. 1. 2012 a skutečnost, že vada výzev měla spočívat v chybějícím slově

„splatný“, uvedla až v průběhu řízení. I kdyby žalovaná odmítla plnění na první výzvu včas, bylo by odmítnutí „neoprávněné“, protože obě výzvy k plnění z první bankovní záruky a výzva k plnění z druhé bankovní záruky byly řádné, neuvedení slova „splatný“ v jejich textu není důvodem pro odmítnutí, není-li v záručních listinách uvedeno, že text výzev k plnění musí být identický s textem uvedeným v záručních listinách.

Soud prvního stupně citoval ustanovení § 316 odst. 1 a § 317 obch. zák. a k nim uvedl, že záruční listiny žádné námitky banky, a tedy ani námitky ohledně splatnosti závazku, nepřipouští, absence slova „splatný“ ve výzvách k plnění proto není důvodem k odmítnutí plnění z obou bankovních záruk. Totéž se týká ověření podpisu osoby jednající jménem žalobkyně na výzvách, který byl navíc ověřen předepsaným způsobem. Odmítnutí plnění bylo nedůvodné a opožděné a žalovaná je povinna z obou záruk plnit.

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že žalobu zamítl (první výrok), dále rozhodl, že žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně (druhý výrok) a že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 114 160 Kč (třetí výrok).

Odvolací soud opakoval dokazování první bankovní zárukou, výzvou žalobkyně z 25. 11. 2011 k plnění, změnou č. 1 z 2. 12. 2011 k první bankovní záruce, druhou bankovní zárukou a výzvou žalobkyně z 20. 12. 2011 k plnění z této bankovní záruky a zjistil, že obě záruční listiny obsahují mimo jiné i shodný text, v němž se žalovaná zavazuje zaplatit žalobkyni příslušnou částku bez zkoumání souvisejícího právního vztahu a bez jakýchkoli námitek tohoto vztahu se týkajících. Výplata měla být provedena bez zbytečného odkladu po obdržení první písemné výzvy žalobkyně, v níž prohlásí, že klientovi dodala zboží v souladu s objednávkami v záručních listinách specifikovanými a potvrzeními objednávek v záručních listinách uvedenými, a v níž žalobkyně uvede, že klient „nesplnil své splatné platební závazky v souvislosti s dodávkou zboží“, a to ve výši částky, kterou žalobkyně požaduje z bankovní záruky vyplatit. Ani jedna z výzev žalobkyně neobsahuje obrat „splatné platební závazky“, ale pouze obrat „platební závazky“, či „platební závazek“. V záručních listinách byl jasně stanoven text výzev, na jejichž základě byla žalovaná povinna závazky z bankovních záruk v souladu s ustanovením § 313 obch. zák. splnit. Žalovaná nebyla oprávněna přezkoumávat právní vztah mezi žalobkyní a klientem, tedy ani to, zda předmětné pohledávky se staly, či nestaly splatnými, ale žalobkyně byla povinna dodržet text výzev tak, jak je v záručních listinách uveden, na tento text výzev byla výplata ze strany banky vázána. Povinnost banky k plnění je vázána na striktní dodržení formálních náležitostí výzev. Žalobkyně jednu z náležitostí opomenula a povinnost žalované k plnění z bankovních záruk proto dána není. Nepovažoval-li soud prvního stupně za významné, že výzvy k plnění neobsahují výraz „splatné platební závazky“, je jeho právní posouzení nároku žalobkyně nesprávné. Odvolací soud z tohoto důvodu rozhodnutí soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl.

K námitkám žalobkyně odvolací soud uvedl, že obecně není dána povinnost banky sdělit důvody, pro které neplnila z bankovní záruky, a je na dohodě účastníků právního vztahu, jak svá vzájemná práva a povinnosti upraví. Soud prvního stupně pochybil, poukazoval-li v odůvodnění rozsudku na znění Jednotných pravidel pro smluvní záruky užívaných v mezinárodním obchodě. Tato pravidla se považují za obchodní zvyklosti ve smyslu ustanovení § 730 obch. zák. a v tuzemských vztazích mohou být použita pouze tehdy, pokud je to uvedeno v textu záruční listiny. Ztotožnil se naopak se závěrem, že námitka žalované o nedostatečném ověření podpisu žalobkyně na výzvách k plnění není důvodná, stejně jako se závěrem o nedůvodnosti námitky žalované o absenci čísla účtu žalobkyně ve výzvách k plnění, a podotkl, že na uvedení čísla účtu nebyla výplata finančních částek vázána.

Proti rozsudku odvolacího soudu, výslovně proti všem výrokům, podala žalobkyně dovolání, majíc za to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení vzniku povinnosti banky plnit

z bankovní záruky a závisí na vyřešení otázky formálních náležitostí výzvy k plnění z bankovní záruky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla „dostatečně“ vyřešena.

Dovolatelka podrobně rekapituluje dosavadní průběh řízení, závěry soudu prvního stupně a odvolacího soudu, cituje obsah záručních listin a výzev k plnění, zabývá se obecně vznikem a povahou bankovní záruky a namítá, že pokud jde o míru abstraktnosti bankovní záruky a formální přísnost výzvy k plnění z bankovní záruky, není zde dostatečná sjednocující judikatura dovolacího soudu. Závěr odvolacího soudu je založen na aplikaci bezúčelné formálnosti bankovní záruky, která nemá oporu v právní úpravě. Předpokladem k plnění z bankovní záruky je splnění podmínek určených v záruční listině. Podle názoru dovolatelky jde především o materiální podmínky vzniku a existence závazku z bankovní záruky. Text záručních listin podmínil výplatu pouze předložením výzvy, bankovní záruky lze tedy označit jako bezpodmíněné, neboť samy vylučují zkoumání souvisejícího právního vztahu a jakékoliv námitky tohoto vztahu se týkající. Právní teorie považuje takový závazek banky za samostatný, v zásadě nezávislý na závazku dlužníka, neuplatní se princip subsidiarity ani akcesority. V dané věci je sporným bodem absence slova „splatný“ ve výzvách k plnění, tedy míra formální přísnosti kladené na obsah výzvy.

Dovolatelka namítá, že text výzvy nemůže být zcela identický s textem záruční listiny, je třeba alespoň gramatických úprav tak, aby text formulovaný jako výzva vyhověl požadavkům uvedeným v záruční listině. Dovolatelka výzvy předložila ve lhůtě, výzvy byly řádně označeny a podepsány, obsahovaly specifikaci zajištěného souvisejícího závazku, označení objednávek, jejich potvrzení a faktur, a prohlášení, že závazek nebyl splněn. Splatnost částek požadovaných ve výzvách byla pro žalovanou známou skutečností a žalovaná ani nebyla oprávněna ji přezkoumávat, ke splnění podmínek plnění z bankovních záruk tak nebylo třeba uvádět slovo „splatné“. Žalovaná navíc dlouhou dobu uváděla jiné důvody, pro které neplnila, až v průběhu řízení dne 22. 6. 2012 uvedla, že důvodem odmítnutí plnění byla absence slova „splatný“. Odmítnutí plnění je proto účelové, jež souvisí se skutečností, že v době, kdy měla plnit, byl již dlužník fakticky v úpadku.

Dovolatelka považuje za nesprávný i závěr odvolacího soudu o nemožnosti aplikace Jednotných pravidel pro smluvní záruky a neexistenci povinnosti banky sdělit důvody neplnění z bankovní záruky. Odvolacímu soudu vytýká, že pominul odvolací důvod směřující k otázce posouzení možnosti prodloužení první bankovní záruky.

Navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k datu vydání rozsudku odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 7. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a s bodem 2. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“) ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013.

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Z ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. vyplývá, že v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42

odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Dovolatelkou uplatněné námitky, jimiž odvolacímu soudu vytýká nesprávnost závěru o nemožnosti aplikace Jednotných pravidel pro smluvní záruky, o neexistenci povinnosti banky sdělit důvody neplnění z bankovní záruky a neúplnost posouzení věci, pomínul-li otázku možného prodloužení bankovní záruky, nezakládají přípustnost dovolání, neboť dovolatelka oproti požadavkům vymezeným pro obsah dovolání v § 241a odst. 2 o. s. ř. neuvedla, jaké konkrétní kritérium přípustnosti dovolání je u každé z těchto otázek naplněno (srov. § 237 o. s. ř.).

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. pro řešení otázky náležitostí výzvy k plnění z bankovní záruky s ohledem na text záruční listiny v jeho rozhodování dosud neřešené.

Podle ustanovení § 313 obch. zák. bankovní záruka vzniká písemným prohlášením banky v záruční listině, že uspokojí věřitele do výše určité peněžní částky podle obsahu záruční listiny, jestliže určitá třetí osoba (dlužník) nesplní určitý závazek nebo budou splněny jiné podmínky stanovené v záruční listině.

Z ustanovení § 316 odst. 1 obch. zák. vyplývá, že banka ručí za splnění zajištěného závazku do výše částky a za podmínek stanovených v záruční listině (věta první).

Podle ustanovení § 317 obch. zák. nevyplývá-li ze záruční listiny něco jiného, nemůže banka uplatnit námitky, které by byl oprávněn vůči věřiteli uplatnit dlužník, a banka je povinna plnit své povinnosti, když o to byla požádána písemně věřitelem. Předchozí výzva, aby dlužník splnil svůj závazek, se vyžaduje, jen když to stanoví záruční listina.

Z ustanovení § 319 obch. zák. vyplývá, že banka plní svůj závazek z bankovní záruky, jen když k tomu byla písemně vyzvána věřitelem. Je-li plnění banky z bankovní záruky podmíněno v záruční listině předložením určitých dokumentů, musí být tyto dokumenty předloženy při této výzvě nebo bez zbytečného odkladu po ní.

Podle ustanovení § 313 obch. zák. je pro posouzení vzniku práva věřitele na plnění z bankovní záruky co do určení závazku dlužníka, který je zárukou zajištěn, rozhodující obsah záruční listiny. Určuje-li ustanovení § 316 odst. 1 obch. zák., že banka ručí za splnění zajištěného závazku do výše částky a za podmínek stanovených v záruční listině, je pro posouzení, zda věřitel má právo na plnění ze záruky, tedy zda splnil podmínky pro plnění z bankovní záruky, nutno vycházet pouze ze záruční listiny.

V projednávané věci byly podmínky ručení banky v záručních listinách stanoveny tak, že banka provede výplatu bez zbytečného odkladu po obdržení první písemné výzvy věřitele obsahující prohlášení, jehož text je uveden v záručních listinách, u první bankovní záruky šlo o text „... že jste našemu klientovi dodali zboží v souladu s Objednávkou č. 72111393 a/nebo 72111394 ze dne 31. 8. 2011 a Potvrzením objednávky č. 72111393 a/nebo 72111394 ze dne 6. 9. 2011 a že náš klient nesplnil své splatné platební závazky v souvislosti s dodávkou zboží, a to ve výši částky, kterou požadujete z bankovní záruky vyplatit.“ U druhé bankovní záruky jde o text lišící se jen číslem a datem objednávky a číslem a datem potvrzení objednávky. Současně bylo v obou záručních listinách uvedeno, že banka provede výplatu bez zkoumání souvisejícího právního vztahu a bez jakýchkoliv námitek tohoto vztahu se týkajících.

Jednou z podmínek plnění z bankovních záruk tedy bylo prohlášení věřitele ve výzvách k plnění, že

dlužník nesplnil své splatné platební závazky v souvislosti s dodávkou zboží. Vzhledem k tomu, že banka nebyla podle záručních listin oprávněna zkoumat související právní vztah, tj. zkoumat, zda, kdy a v jakém rozsahu věřitel splnil závazek dodat zboží, zda mu vzniklo právo na zaplacení kupní ceny a zda dlužník kupní cenu (ne)zaplatil, ani vznášet námitky tohoto vztahu se týkající, ale její povinnost plnit z bankovních záruk byla vázána na první písemnou výzvu k plnění s textem obsaženým v záručních listinách, v nichž věřitel prohlásil, že dlužník nesplnil své splatné platební závazky, byla banka povinna plnit, pokud by věřitel prohlásil, že dlužník nesplnil své splatné platební závazky, i kdyby dlužníkovy závazky splatné nebyly. V záručních listinách tak byl vyjádřen formální princip, znamenající, že banka nebyla oprávněna přezkoumávat, zda závazky dlužníka vůbec existovaly, zda byly splatné či dosud nesplatné. Rozhodující bylo, aby věřitel ve výzvách k plnění prohlásil, že dlužník nesplnil své splatné platební závazky. Prohlášení věřitele o splatnosti závazků dlužníka bylo podle § 316 odst. 1 obch. zák. podmínkou obsaženou v záručních listinách k plnění z bankovních záruk, aniž by banka měla možnost pravdivost či správnost tohoto prohlášení prověřovat. S ohledem na obsah tohoto prohlášení nevyžadovaly záruční listiny ani připojení jakýchkoliv dokladů, z nichž by bylo pro banku zjistitelné plnění smluvních stran z kupní smlouvy. Případná povinnost věřitele přiložit k výzvě k plnění z bankovní záruky určité doklady byla nahrazena prohlášením, jehož obsah byl přesně vymezen v záručních listinách. Ze zákona ani ze záručních listin pak nevyplývá povinnost banky sdělit důvody neplnění z bankovních záruk.

Dospěl-li odvolací soud k závěru, že žalobkyně byla povinna dodržet text výzvy k plnění z bankovní záruky tak, jak je v záručních listinách uveden, a protože ani jedna z výzev žalobkyně neobsahovala obrat „splatné platební závazky“, nebyla banka povinna plnit, je jeho závěr správný.

Nejvyšší soud uzavřel, že dovolatelce se uplatněným dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci nepodařilo zpochybnit právní závěr odvolacího soudu. Proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu směřující proti měnícímu výroku ve věci samé podle § 243d písm. a) o. s. ř. pro nedůvodnost zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)